

מועמד וייצמן במישרדו
לאן יחזור מובארק לבני-ברק?

האש של וייצמן לא מכוונת נגד שרון דווקא. כי אם נגד שר הביטחון הנוכחי משה ארנס. הוא גם מציע לרדת משרון ולטפס על ארנס בו הוא רואה אחראי כמעט ישיר לטירפוד היחסים עם מצרים. בו הוא רואה אחראי ישיר לנעשה כיום בלבנון.

אם כאריזמה היא ערובה למקום בכנסת וייצמן בטוח בפנים, אם קסם אישי הוא הדרך אל ראשות הממשלה. וייצמן הוא ראש ממשלה.

יש משהו באיש הזה שאוכל את ארוחת הצהריים שלו מחוסר זמן במשך הראיון (מקפיד על דיאטה: סלט ירקות, מעט טחינה וגבינה בולגרית) דוחף אליך את הצלחת ומבקש שתחלק איתו בארוחה. יש משהו באיש הזה שהיה שר הביטחון של מדינת ישראל שמשאיר חצי מארוחת הצהריים שלו למזכירה. "שתאכל הילדה". יש משהו באיש שהיה ממקד חיל האוויר, כשאתה מספר לו על השמועות כאילו אהרון דווידי ודני מט הם בין עזורי המחתרת, הוא לא משחק את זה שיודע הכל, הוא מרים טלפון. מוריד אותו אל מתחת לשולחן, (שלא תראי את המספר ואחר כך תבררי למי היינטי). הטלפון מצלצל. דיפ פרוט לא במשרד" הוא אומר ומנסה שוב. דיפ פרוט עונה הפעם. וייצמן מברר והתשובה: "דני מט טובל בסדום. דווידי מבלה אי שם בטח לא במעצר." אם דיפ פרוט אומר דיפ פרוט בטח יודע.

אחר כך הוא מתעניין במגישתנו עם ערפאת, מתעניין בכנות, שואל שאלות על האיש, על אלו שמסביבו. צילצול טלפון קוטע את ההתענינות שלו. שיחה באנגלית מחו"ל, וייצמן ללא כל גיווני טקס מעיף אותנו מהמישרד. זו שיחה דיסקרטית" הוא אומר. לא בהתנצלות.

הוא מאמין שלא היה צריך לדבר במלחמת הלבנון, שעשה את מה שצריך היה לעשות, מאחרי הקלעים. הוא קיבל ככל הנראה הוראה מפורשת מיועצי יחסי הציבור שלו. למתן את עצמו בשיחה איתי הוא לא מתמרץ (כמעט) לא יורה מהמותן (כמעט) ומתאמץ בכנות למחות את תדמית הפזיז, חסר הסבלנות והאימפולסיבי שדווקא בו.

כשאנחנו מסיימים את הראיון הוא אומר לי: "תגידי לי, את הרי אף פעם לא הכרת אותי קודם, מה את חושבת אני פזיז, אימפולסיבי, לא הייתי סופר סבלני אליין?" מה אני חושבת? אני חושבת שהוא פשוט מקסים. כמו שכולם חושבים בעצם.

מר וייצמן, אתה יכול להציג אישים נוספים, מלבדך, ברשימה שלך לכנסת?

גם את עם האישים. אישים, איזה אישים? כמה אישים את יכולה כבר לספור על יד אחת ככל מדינת ישראל? יהודי כמו בנימין (פואד) בן-אליעזר, שנחבקש לחזור למערכת הביטחון, לא מספיק בשבילך? כמה אישים את מכירה שהתחילו את החיים הפוליטיים שלהם כשהיו אישים, הם נהפכו לאישים אחר-כך, חוץ מכאלה שבאו מהצבא.

מה את חושבת, שאנחנו החלטנו אתמול על הרשימה שלי? אנחנו עוברים על זה כבר שנה שלמה, או את מחפשת אישים, כולם מחפשים אישים.

בכל זאת, ציפו מאיש כמוך שיוצליח לגייס כמה קליברים רציניים שילכו איתו.

איזה קליברים, מי? תגידי מי? יש במדינה הזו

**היחי מאוד לא
מאוד כשגידשתי את
מילחם וקואסמה. היחי
מבאי ביתו של
קואסמה, אבל לא
היתה לי ברירה. אני
מקווה שיחזירו אותו**

הרבה מאוד אנשים שיודעים מה צריך לעשות, אבל כשצריך לעשות, יושבים בבית.
גם אתה יושבת בבית בזמן שצריך היה לעשות או לפחות להגיד. ישיבה מאוד מאוד מכובדת היתה הישיבה שלי בבית, לא זויק לכמה פוליטיקאים לשבת כמוני בבית, ולראות איך חיים במדינת ישראל, בבית.

על כך אני מצטער. לא ביצעו כמה דברים, אבל אני לא מצטער שחתמתי על האמנה, כשהוצע לי על-ידי הורוביץ, ארליך ושמיר, לנהל את הבחירות ב-1977 קיבלתי את זה בחרוונה. פה ראיתי את ההזדמנות לעשות במדינת ישראל. שמחתי לקחת חלק במהפך הזה. תיקוות גדולות היו בעם ובי. האינפלציה היתה אז רק 25%, לא 300%.

אתה לא מרגיש אחראי? אני הרי ידוע כפזיז ושיטחי, לא שמעת עלי? הרי לכן התפטרתי מפני שהרגשתי באיזשהו מקום אחראי, אבל עוד נגיע לזה.

השגתי את גולת הכותרת, שהרכבה אנשי-צבא היו רוצים להגיע אליה. הייתי שרי-הביטחון ולהפתעת חבריי, בנאומי הראשון כשר-הביטחון, בסיום קורס טיס, אמרתי לחברה — אני מקווה שלא תשתתפו במלחמה. אמרו לי — וייצמן, מה קרה לך?

ומה באמת קרה לך? בסופי הראשון יש פרק, שנקרא הטרגדיה של הערבים. קיוויתי שהליכוד, שהואשם תמיד שהוא יהיה זה שיביא את העם למלחמה, לא כך יהיה, והנה, חלפו חמישה חודשים, והליכוד תיפקד נהדר. עם כל החששות קיווינו שבגין ינהיג אותנו בדרך הנכונה, והנה כא סאראת ונרלקתי על הנושא של השלום.

בחדרות-יצירה אדירה זינקתי לנושא המצרי. ראיתי בו שינוי מהותי במצב במזרח-התיכון, ואם נהיה בממשלה הבאה, אני מקווה להשפיע בכיוון זה, אבל לא בכל מחיר.

מה זאת אומרת לא בכל מחיר? ממשלת-ישראל, בחתימת מר בגין, הכירה בזה שישנה בעיה פלסטינית, בכל היבטיה, ושתהליך השלום עם מצריים והאוטונומיה הם שלב בפיתרון הבעיה. ממשלת-ישראל התחרטה, נושא האוטונומיה לא בוצע, אנחנו שולטים בשטח ויכולים לעשות כמה מעשים שישנו דברים באזור.

איזה מעשים?

"לקח לי בערך חמש שנים להכין את חיל-האוויר למילחמת ששח-המים, אז עלי אומרים שאני לא סופר עד שלוש? ספרתי אז שלושה ביליון!"

דיין ואני צירדנו, עוד לפני חמש שנים, בהוצאת המפקדה מעוזה אותה ממשלה שחתמה על הסכמי-השלום, ויכול להיות שהתחרטה, היתה צריכה להגיד את זה. במקום זה היא הביאה להבאשת ריחוק של השלום. שלושת העומדים

מנקודת-מבט של אורח המהשורה. מה הזויק שישבתי בבית והייתי אורח כמו כולם?
ישיבת בבית בזמן מאוד מאוד קריטי למדינה הזו.

את רוצה לדבר על זה, כסדר. כואי נדבר, אבל תקשיבי לי עד הסוף. הרור שלנו רואה את המעשה הציבורי כחלק מחינוכו. מרבית הרור שלנו הלך לצבא, והיום הוא מהווה חתך של העומדים בראש המדינה: הרצוג, בר-לב, רבין, להט, שייקה גביש, רפול, גזית מאוניברסיטת באר-שבע, אריק, ועבדך הנאמן. אישים מפורסמים אחד אחר, למה מפורסמים? כי הם התפרסמו קודם כל בצבא. מרכיבנו, כל חיינו היתה לנו זיקה לפוליטיקה. לי, בכל אופן, היתה נטיה אחרי הצבא ללכת לחיים הפוליטיים. מוכן שזה בא כתוצאה מהצמיחה שלי בבית. הרי גדלתי בבית וייצמן? הייתי גיסו של דיין, יידו של פרס, ומעולם לא הייתי מפ-אינקו?

עוד נדבר על ידירותך עם שימעון פרס.

בוודאי, אני ידיד שלו. אז מה, אני בידירות גם עם אריק שרון.

נדבר גם על ידירותך עם אריק שרון.

למה לא? נדבר. אבל שני בשקט ותני לי להגיד את מה שיש לי להגיד בקשר לשאלה ההיא שלך, לא שכחתי אותה. רצינית לקחת חלק ביצירת מה שקוראים "אלטרנטיבה למערך". למרות צמיחתי בתוך צה"ל, שבן-גוריון היה מאבותיו, למרות שאמרו לי — תצטרף למפא"י, ילך לך יותר בקלות, יהיה לך יותר. חשבתי אחרת — רצינית להקים אלטרנטיבה למפא"י, אלטרנטיבה למערך.

מתי החלה מתפתחת התנגדותך למסא"י?

את הבית שלי אפשר להגדיר כציוני-כללי. השקפת-העולם, עוד בבית, לא שמה את הדגש על הסוציאליזם, על הדגל האדום או על האינטרנציונאל. כל הצמיחה והשקפת-העולם בבית אבי היתה בין הרביוניזם המובהק של שנות ה-40 ובין מפא"י. חונכתי תחת הדגל הכחול-לבן ליד הדגל האדום. אפשר לומר כחול-לבן-אפורי, ואותי הדגל האדום לא מעניין. טבעי הדבר, שמייד אחרי שהשתחררתי מחיל-האוויר הבריטי, ואני בן 22, מצאתי את עצמי מעורב בפעילות של אצ"ל באירופה, וכשהתחלתי להתכשל בדיעותי כאלוף בצה"ל, הערכתי שמה שטוב זה הקמת גוש אלטרנטיבה למערך.

אבל תיקוות הן תיקוות ועוברות הן עוברות. חשבתי שגח"ל סגורה מדי ולא יכול להיות אלטרנטיבה למערך. עוברת, אחרי מלחמת יום-הכיפורים, עם ישראל בחר במערך שנית, וזה היה בעיני דבר משונה מאוד. אחר-כך הוקם הליכוד ואני ראיתי בו חלק מהגשמת המאווים שלי, ואני חתום על אמנת הליכוד.

ואתה מצטער על כך? לא. אני לא מצטער על כך.

למרות שאמנת הליכוד לא ביצעה, למעשה?

וייצמן עם אשתו ראומה. הצעתי לכהן-אורגד להיות הסגן שלי.